

trykke og omdele paa Pladserne en Overfigt over, hvorledes Lovforslaget vil komme til at se ud under Forudsætning af, at Udvalgets Flertals Ændringsforslag vedtages. De foreslaaede Ændringers Antal er temmelig stort, og flere af dem ere temmelig vidtløftige, saa at vi have kunnet indse — hvad ogsaa flere ærede Medlemmer have gjort opmærksom paa — at de ikke ville være ganske lette at finde Rede i, og vi have derfor ment, at det vilde være til stor Lettelse, om man ved Siden af Loven havde liggende en Text, der viste, hvorledes Loven vilde komme til at se ud under Forudsætning af, at Flertalsforslagene vedtoges. Det er blot det, som er Niemedet med det Tillæg til Betænkningen, som de Herrer have fundet omdeelt paa deres Pladser i Dag.

Den høitærede Formand har sat Kapitel I til Forhandling, og jeg skal derfor nu tillade mig at motivere de Forslag, som Udvalget har stillet til dette Kapitel. Med Hensyn til de Ændrings- og Underændringsforslag, som ere stillede af Andre, skal jeg foreløbig afholde mig fra at udtale mig derom, idet jeg først skal afvente, hvad der fra de ærede Forslagsstilleres Side maatte anføres. Som det vil ses, har Udvalget til dette Kapitel tilladt sig at foreslaa en Del Ændringer, der for de flestes Vedkommende gaa ud paa at omvedigere de paagjældende Paragrafer; dette er dels foranlediget derved, at der er en Mængde smaa Ændringer, vi ville foreslaa, og dels ogsaa derved, at der hos Udvalgets Medlemmer har været et Ønske om at forsøge paa at give en tydeligere Affattelse. Det er naturligvis altid mere eller mindre en Smagssag, hvad der er tydeligt, men Udvalgets Medlemmer i det Mindste have fundet, at Lovforslaget navnlig i §§ 3 og 4 ikke var let forstaaeligt, idet der ligesom manglede en klar og overskuelig Traad i Fremstillingen. En saadan Affattelse have vi haadt ikke saa ringe Møje med at stille op; vi have forsøgt forskjellige Maader, hvorpaa vi have troet, at Sagen kunde udtrykkes tydelig og simpelt, og vi ere da blevene staaende ved den, vi her tillade os at foreslaa det ærede Thing. — Hvad angaar de Afvigelser, der finde Sted, og som foranledige os til at stille Ændringsforslag, da skal jeg nu gennemgaa dem for det ærede Thing, og jeg vil bede om Undskyldning, ifald jeg maatte blive noget vidtløftig, idet deres Antal, som det vil ses, er meget stort, skjøndt ganske vist en stor Del af dem ikke er af nogen særdeles gennemgribende praktisk Betydning.

Til Lovforslagets § 1 have vi foreslaaet en forandret Affattelse, idet vi dels have ment, at det kunde være rigtigst allerede i denne Paragraf at nævne Kur og Pleie i Sygdomstilfælde med blandt de Ting, som man er berettiget til at forlange af det Offentlige, naar man ikke selv kan forskaffe sig og Sine dette. Lovforslaget nævner kun: „det Nødtørftige til Livets Ophold“; men disse Ord: „det Nødtørftige til Livets Op-

hold“ synes os ikke klart ogsaa at indbefatte Kur og Pleie i Sygdomstilfælde. Der gives jo nemlig mangfoldige Tilfælde, hvor saadan Kur og Pleie meget godt kan unlabes, uden at der derfor er Fare for, at den Paagjældende mister Livet, eller at han ikke skulde kunne fortsætte Livet lige saa længe, som han ellers vilde fortsætte det. Jeg behøver blot at nævne saadanne Sygdomme som f. Ex. Densfyge, hvis Forsømmelse maaske kan fremkalde Blindhed, medens den derimod ingenlunde har tilfølge, at den Paagjældende bliver ude af Stand til at fortsætte Livet. Da det imidlertid af hele Lovforslagets Indhold er klart, at Meningen er den — og det stemmer ogsaa med den hidtil gjældende Ret — at det Offentlige ogsaa er forpligtet til at forsyne den Paagjældende med den fornødne Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, saa have vi ment, at det kunde være rigtigst, i alle Tilfælde da ikke skadeligt, i denne § 1 at tage Alt med. — Dernæst have vi troet, at det vilde være korrektere i samme Paragraf, i Stedet for, som det hedder i Lovforslaget, at det Offentlige skal yde den Vedkommende Hjælp, saafremt hans Forsørgelse ikke paahviler nogen Anden, at sige, at det Offentlige er pligtigt til at komme Enhver til Hjælp, „dog imod Erstatning af den eller dem, som det ifølge nedenstaaende Regler paahviler at forsørge eller understøtte den Paagjældende“. Forholdet er jo nemlig ikke det, at det Offentlige kan negte at yde Hjælp, fordi det paahviler Andre at forsørge den Vedkommende; men Forholdet er jo dette, at det Offentlige altid, naar den Paagjældende mangler det Fornødne, er pligtigt til strax at træde til, og at der saa først bagefter bliver Spørgsmaal, om det Offentlige kan forlange, at Andre skulle refundere det den havde Udgift, men det Offentlige er aldrig berettiget til at negte at træde til og yde Hjælp, fordi der maatte være Andre, som ere forpligtede til at forsørge den Paagjældende; forsømme disse deres Pligt, maa det Offentlige strax yde Hjælp. Dette er ogsaa Noget, der ganske stemmer med Lovforslagets senere Bestemmelser, navnlig § 13, hvori det jo hedder: „Hvor en Persons Forsørgelse overensstemmende med det Foranstaaende enten ganske eller tilbørlig paahviler en anden Person, kan det vedkommende Fattigvæsen dog ikke umflaa sig for foreløbig at udrede den fornødne Hjælp, jfr. § 49.“ — Dernæst have vi tilladt os at foreslaa nogle Forandringer i Lovforslagets § 2, Forandringer, der have foranlediget os til at foreslaa en anden Redaktion af denne Paragraf. For det Første kommer det os, at Paragrafen, saaledes som den er affattet, ikke tilstrækkelig klart fremhæver, at det, der her alene er Spørgsmaal om, er Forpligtelsen ligeoverfor Fattigvæsenet, nemlig til at holde dette stadesløst for de Udgifter, det maatte anvende paa de Paagjældende, medens det ikke er Meningen med dette Lovforslag ganske i Almindel-